

трупанъ съ книги; възъ него съди младо момче, та прѣобрьща листове-ты ту на еднѣ ту на другѣ книгѣ. Кой е той, кой-то ся е залюбилъ толкова въ книги-ты? — Ученикъ е, кой-то ся готви за днешиж-тѣ си наукѣ. Откакъ си научи уроцы-ты, припада на молбѣ на всеблагатаго подателя Бога и проси Му да го вразумы и просвѣти и настави на правый пѣть прѣзь тоя день.

Слѣдъ малко олегква му въ душиж-тѣ; Всеблагый създатель като да му отговори: не бой ся сынокъ, чюхъ молбѣ-тѣ ти; да бѣде по желаніе-то ти! — Охрабрень отъ тоя възжеленъ гласъ ученикъ-тѣ ся упѣтва кѣмъ училище-то. — По пѣтя учтиво ся разговаря съ другари-ты си за всякаквы полезны работы; а подѣ прѣданіе-то слуша внимателно, и мирно ся владѣе.

Слънце-то ся възвыси въ най-горни-ты краища на не бесный сводъ, а ученикъ-тѣ, както бѣ отишьль, пакъ тѣй ся и врьща мирно и благопѣравно изъ училище-то.

Още не ударилъ училищный часъ по пладѣ, а той ся вече справя добрѣ приготвенъ да иде пакъ въ училище-то. Послѣ ученіе-то отива да ся поотмори малко отъ цѣлодневны-ты си трудове, и расхожда ся малко въ простѣ-тѣ Божіѣ природѣ.

Мило-то слънце величественно расхвърга послѣдни-ты зари отъ горящо-то си око, и завчясь отиде задъ горѣ-тѣ, та отнесе блаженный день прѣзь-море. Вечерный сутонъ, а слѣдъ него и тыха-нощъ ся спуца на земѣж-тѣ свѣта да умири и съ съязъ да го укрѣпи.

Ясна е нощъ-та, безбройны звѣзды свѣтятъ по синій сводъ небесень, а мѣсяць ся величественно вые надъ скромнѣж-тѣ стаичкѣ на нашій ученикъ. Нигдѣ ся не види вещь свѣщъ, всждѣ тъмно, само още на учениковый столъ трепти догара блѣщукаво свѣтилниче и магическы прѣска послѣдни-ты си зари по сиромашкѣ-тѣ стаж на прилѣжный ученикъ.

Ученикъ-тѣ приготвенъ за утрѣшний день пакъ припада прѣдъ Всеблагый Податель, и испытыва душиж-тѣ си, да-ли е обрнѣлъ прѣмнѣжлыи день на славѣ Божіѣ и на своѣ ползѣ. — По това угаша свѣщъ-тѣ и слѣдъ вечернѣ-тѣ си молитвѣ сънува блажены сънища.